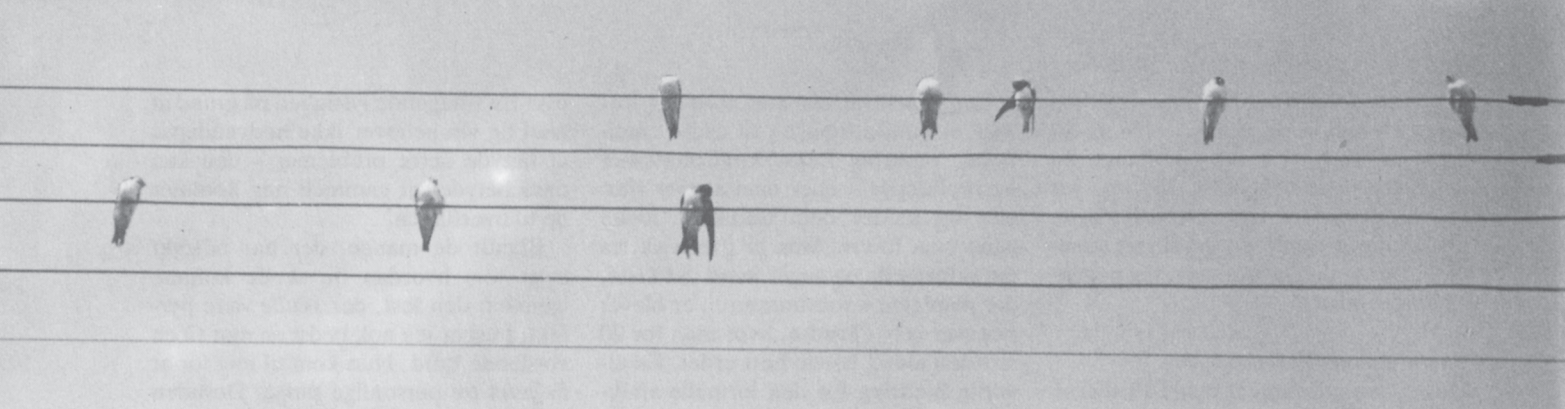

Danmark i nodehøjde

5 år som sælger af klassiske plader giver et vist indblik i dansk musikliv. Og så var det dengang da FONA PÅ STRØGET var delt op i jazz, underholdning og klassisk, sådan at kunderne måtte helt op på første sal for at få klassiske plader. Her var vi på et tidspunkt 6-8 ekspedienter, der gravede i arkiverne, i pladerne og i hukommelsen for at opfylde kundernes mindste ønsker.

Det var tider.

Af Peter Kjærulff

Engang imellem når jeg skal være lidt flot, fortæller jeg glad og gerne, at jeg har lært mere om musik ved at sælge plader end ved at studere på konservatoriet. Og det er kun ganske lidt løgn. For det første kunne jeg lytte til musik i 8 timer om dagen, mens jeg på konservatoriet måtte sønderpille én komposition ad gangen, og for det andet var FONAs datidige dagligdag og arkitektur et slags miniDanmark rent musi-

kalsk. Dengang i midten af halvfjerdserne.

Musik til »manden på gulvet« var naturligvis underholdning, rock og beat – dvs. denne afdeling var anbragt lige inden for døren i stueetagen. For at købe jazz skulle man op i et lille indelukke ad en lille trappe bagest i lokalet. Her var der en art »hule« med to jazz-eksperter i dæmpet belysning. Den klassiske musik residerede som sagt højere oppe ad

rangstigen, nemlig på første sal. Endnu højere oppe sad bestyreren og sekretærerne, der forøgede forretningens musikalske kalejdoskop ved at lukke op for P3, så snart de kom ind ad døren om morgenen. Radioen blev først slukket ved fyraften.

Variationerne i kundeforespørgsler og fysiognomier er utallige. Fra den meget fornemme dame, der skal have en plade til dronningen: »Jeg ved ikke rigtig hvad, men kan De ikke pakke den pænt ind« – over de virkelig snobede, der ikke kan få sig selv til at udtale Puccinis opera Turandot, som den udtales, hvor det rimer på snot, men absolut skal turnere den i luften og bede om »tyrangdó« – til lille Stephan på 10, der kun lige kan se over disken, og som med forsigtig stemme spørger: »De har vel ikke Mahlers Greatest hits?«

Jeg har plukket et par eksempler ud, der for det meste er morsomme og for det meste egentlig gør grin med kunderne. Og dog. Denne kejtede begejstring

var ofte langt at foretrække frem for musikstuderendes »den trille skal ikke være dér«, og kendernes rynken på næsen af Tchaikowskys klaverkoncert.

F.eks. elsker jeg hende her:

Lille tyk pige med fletninger:

– Darv, har du Albernonis Adagio?

– Ja, det har jeg da.

– FEEDT MARN!

eller hende her:

– Har De »Für Elise«?

(efter i et minuts tid at have betragtet to indspilninger af ovennævnte værk, siger kunden med fast og klar stemme):

– Ja, så ta'r jeg den med Beethoven.

Skræksymfonien og Matthæuspensionen

Flere forespørgsler:

Beethovens adagiosonate »Pateletique« – Turnedos med Callas (en af de mange versioner af Puccinis førømtalte Turandot) – Träumerei for kor – Tchaikowskys klaverkoncert sunget af Axel Schiøtz – Caruso uden sang – Den med

kragerne (ouv. »Den tyvagtige skade«)

– Dvoraks symfoni »Fagre nye verden«

– Rauels *Bollero* – Vivaldi: La Troviola (Verdi La Traviata) – Fyrst Igors Bryllup – Morgentågerne letter, Når tågerne letter (osv. ad lib.) – Matthæuspensionen

– Carl Nielsens 4 årstider (Fynsk Forår) – Carmen, men uden sang.

Af og til bliver man stillet over for interessante gåder:

»Hvordan ser Mozarts klarinetkvintet ud?« – eller endnu bedre:

– De har vel ikke en symfoni af Prokofiev, der omhandler Moskvas fald? (kort pause)

– Det skulle vel ikke være Shostakowitsch's Leningrad-symfoni?

– Jo

eller:

– Goddag, har de Mozarts skræksymfoni?

– Den kender jeg ikke, kan De nynne den?

– Ja, det er denneher »da da da dahhh«.

En høj, tynd dame med hat og frakke skal bruge Mendelssohns violinkoncert. Jeg sætter pladen på, så hun kan høre den, og lidt efter råber hun tværs igennem lokalet (med høretelefoner aner man ikke, hvor højt man taler): »Det er ikke den, har De den ikke med Bartholdi?«

Den sidste er naturligvis for de indviede, der har studeret og ved, at Mendelssohn hedder Felix Mendelssohn Bartholdy. Og som måske har hørt violinkoncerten så mange gange, at de ikke gider høre den mere.

I øvrigt forskede vi som ekspedienter i at finde forsvundne operaer. Hvis nogen kan hjælpe mig med at komme på sporet af følgende, vil jeg være meget taknemmelig:

Den tyvagtige barber – Figaro i Bagdad – Die Gefrohrne Frau (Karlheinz Zimmermann) – Danilo Cellini – Lucia von der Vogelweide – Don Blåskæg – Die schweigsame Kuluratorsopran – Amandas skiferie eller »Il schifferio 'd'Amanda« af Bellini.

